

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր Հիսունմեկերորդ

Տաճարի խորհրդաբանությունը. աստվածայինի և մարդկայինի միության խորհուրդների բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-03-22

Երկու փայտերը միացվում են՝ մեկ տաճար դառնալու համար: Քառասունվեցը լինելով տաճարի խորհրդանիշը, հյուսիսային թագավորության գերության և հարավային թագավորության գերության միջև բաժանող ժամանակահատվածը քառասունվեց տարի է: Երբ վերջի ժամանակում՝ 1798 թվականին, սրբարանի և գործի կոխտոմբը կատարվում է, այդ երկու փայտերը տաճարի մեջ միավորող ժամանակահատվածը քառասունվեց տարի է: Մ.թ.ա. 723-ից մինչև Մ.թ.ա. 677 թվականը տաճարը քանդված էր և կոխտոմբում էր: 1798 թվականին կոխտոմբը ավարտվեց, և մինչև 1844 թվականը տաճար էր կանգնեցվել: Այնտեղ նրանք պետք է դառնային մեկ ազգ՝ մեկ թագավորով, և հավիտյան դադարեին մեղանչելուց: Դա էր ծրագիրը, սակայն 1863 թվականի ապստամբությունը ծրագիրը հետաձգեց մինչև 2001 թվականը:

Պողոսը եկեղեցին նույնացնում է մարմնի հետ, իսկ Քրիստոսին՝ գլխի հետ, և Պողոսը մարմինն օգտագործում է որպես մարմնի խորհրդանիշ: Պողոսի համար մարմինը և մարմինը փոխարինելի եզրեր են:

Որովհետև եթե ըստ մարմնի ապրեք, պիտի մեռնեք, բայց եթե Հոգով մարմնի գործերը մեռցնեք, պիտի ապրեք: Հռոմեացիս 8:13:

Մարդկային տաճարի կառուցվածքը հիմնված է Աստծու տաճարի կառուցվածքի վրա: Մարմինը, որը Եկեղեցին է, համարժեք է անհատի տաճարում մարմնին: Անհատի տաճարում միտքը գլուխն է, իսկ մարմինը՝ մարմինը:

Քանի որ մենք Նրա մարմնի անդամներն ենք՝ Նրա մարմնից և Նրա ոսկորներից: Այդ պատճառով մարդը պիտի թողնի իր հորն ու մորը և պիտի միանա իր կնոջը, և նրանք երկուսը մեկ մարմին պիտի լինեն: Սա մեծ խորհուրդ է. բայց ես խոսում եմ Քրիստոսի և եկեղեցու վերաբերյալ: Եփեսացիս 5:30–32.

Տաճարը, որ Հովհաննեսը պետք է չափեր, երբ յոթներորդ հրեշտակի փողահարությունը նշանավորեց Աստծո խորհրդի ավարտման գործի սկիզբը, Աստծո տաճարն էր, սակայն մարդու տաճարը ստեղծվել էր Աստծո տաճարի պատկերով: Դրանք փոխադարձաբար փոխարինելի խորհրդանիշներ են: Մովսեսը լեռան վրա մնաց քառասունվեց օր, երբ նրան ցույց տրվեց այն օրինակը, որով նա պետք է կանգնեցներ երկրային խորանը: Այդ օրինակը վերցված էր երկնային տաճարից:

Քրիստոսը երկնային տաճարն էր՝ մարմնի մեջ հայտնված, և Նա ներկայացնում է մարդկային տաճարի օրինակը, որովհետև մարդիկ ստեղծվեցին Նրա պատկերով: Այդ պատճառով մարդկային տաճարի օրինակը ներկայացված է քառասունվեց

քրոմոսոմներով:

Տաճարները մարգարեաբար փոխադարձաբար փոխարինելի են: Այսպիսով, այն տաճարը, որ Հովհաննեսին ասվեց չափել, բաղկացած էր միայն երկու բաժանմունքներից՝ առանց գավթի: Առաջին բաժանմունքը ներկայացնում է մարդկային տաճարը՝ եկեղեցին (հարսը), ազգը, մարմինը, որը մարմինն է: Երկրորդ բաժանմունքը ներկայացնում է աստվածային տաճարը՝ փեսային, թագավորին, գլուխը, որը միտքն է: Հավիտենական ուխտի խոստումը, որ վերջին օրերում կատարվում է հարյուր քառասունչորս հազարների համար, պատկերվել է Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլխի երկու փայտերով: Այն պատկերվել է Հովհաննեսի տաճարով, որը բաղկացած է երկու բաժանմունքներից: Այն պատկերվել է Պողոսի կողմից տրված՝ Քրիստոսի խորհուրդի հստակ սահմանումներով հավատացյալի մեջ՝ փառքի հույսը:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման գործը աստվածայնության և մարդկայնության մշտական միավորման գործն է: Այդ գործն իրականացվում է Յոթերորդ Փողի հնչեցման ընթացքում: Այդ միավորումը, տող առ տող, Սուրբ Գրքերում ներկայացված է զանազան կերպերով: Արդարացման և սրբացման գործերը այդ գործի համար կիրառվող աստվածաբանական եզրերն են: Արդարացումը Քրիստոսի՝ որպես մեր Փոխանորդի, գործն է, իսկ սրբացման գործը Քրիստոսի՝ որպես մեր Օրինակի, գործն է: Արդարացումը ներկայացնում է մեր իրավունքը երկնքի համար, իսկ սրբացումը ներկայացնում է մեր պիտանելիությունը երկնքի համար: Այդ երկու գործերն էլ հավատացյալին բերվում են Սուրբ Հոգու ներկայությամբ: Այդ գործը ներկայացված է որպես Աստծո օրենքի գրությունն նրանց սրտերի և մտքերի վրա, ովքեր ընդունված են հավիտենական ուխտի մեջ:

«Միտքը» ներկայացնում է տաճարի այն բաժինը, որտեղ գտնվում է գլուխը: Միտքը այն է, ինչ կոչվում է բարձր բնություն՝ ի հակադրություն մարմնի, որը ստորին բնությունն է: Միտքը ներկայացվում է մեր մտքերով, իսկ մարմինը՝ մեր զգացումներով:

«Շատերը ապրում են անհարկի դժբախտություն: Նրանք իրենց միտքը հեռացնում են Հիսուսից և չափազանց կենտրոնացնում իրենց անձի վրա: Նրանք մեծացնում են փոքր դժվարությունները և խրախուսալքող խոսքեր են ասում: Նրանք մեղավոր են մեծ մեղքի մեջ՝ անհարկի տրտնջալով Աստծու նախախնամության դեմ: Քանզի այն ամենի համար, ինչ ունենք և ինչ ենք, պարտական ենք Աստծուն: Նա մեզ տվել է կարողություններ, որոնք, որոշ չափով, նման են նրանց, որոնք ինքը ևս ունի. և մենք պետք է ջանադրաբար աշխատենք զարգացնելու այդ կարողությունները՝ ոչ թե անձին հաճեցնելու և բարձրացնելու, այլ՝ Նրան փառավորելու համար:»

«Մենք չպետք է թույլ տանք, որ մեր միտքը խախտվի Աստծուն նվիրված հավատարմությունից: Քրիստոսի միջոցով մենք կարող ենք և պետք է երջանիկ լինենք, և պետք է ձեռք բերենք ինքնատիրապետման սովորություններ: Նույնիսկ մտքերը պետք է ենթարկվեն Աստծո կամքին, իսկ զգացումները՝ բանականության և կրոնի վերահսկողությանը: Մեր երևակայությունը մեզ չի տրվել, որպեսզի նրան թույլ տրվի սանձարձակ ընթանալ և գնալ իր ուզած ճանապարհով՝ առանց զսպման ու խրատման համար որևէ ջանքի: Եթե մտքերը սխալ են, ապա զգացումները ևս

սխալ կլինեն, և մտքերն ու զգացումները միասին կազմում են բարոյական բնավորությունը: Երբ մենք որոշում ենք, թե որպես քրիստոնյաներ մեզանից չի պահանջվում զսպել մեր մտքերն ու զգացումները, մենք ընկնում ենք չար հրեշտակների ազդեցության տակ և հրավիրում նրանց ներկայությունն ու նրանց վերահսկողությունը: Եթե մենք անձնատուր լինենք մեր տպավորություններին և թույլ տանք, որ մեր մտքերը հոսեն կասկածամտության, տարակույսի և տրտնջանքի հունով, մենք դժբախտ կլինենք, և մեր կյանքը կվկայի ձախողում»: Review and Herald, April 21, 1885.

Մտքերն ու զգացումները միասին կազմում են բարոյական բնավորությունը: Մեր բնավորությունը կազմված է ստորին և բարձր բնությունից. միտքը բարձր բնությունն է, և եթե մտքի խորհուրդները սրբագործված են, մեր զգացումները ևս սրբագործված կլինեն: Սա այն պատճառով է, որ միտքը մեր մարդկայնությունը կազմող այդ երկու բնությունների մեջ բարձր՝ կառավարող բնությունն է: Այն «կարողությունները», որոնք նախատեսված էին որպես մեր էության մի մաս, «որոշ չափով» «նման են այն կարողություններին, որոնք» Քրիստոսը «ունի», որովհետև մենք ստեղծվել ենք Նրա պատկերով, և մենք «պետք է ջանասիրաբար աշխատենք զարգացնելու» այդ «կարողությունները»:

Մարդու բարձրագույն բնության, կամ նրա մտքի մաս կազմող ուժերն են դատողությունը, հիշողությունը, խիղճը և հատկապես կամքը:

«Շատերը հարցնում են. «Ինչպե՞ս պիտի իմ անձը հանձնեմ Աստծուն»: Դուք ցանկանում եք ձեզ Նրան տալ, բայց թույլ եք բարոյական զորության մեջ, կասկածի ստրկության տակ, և ղեկավարվում եք ձեր մեղավոր կյանքի սովորություններով: Ձեր խոստումներն ու որոշումները ավագե պարանների նման են: Դուք չեք կարող կառավարել ձեր մտքերը, ձեր մղումները, ձեր զգացմունքները: Ձեր խախտված խոստումների և գուր դարձած ուխտերի գիտակցությունը թուլացնում է ձեր վստահությունը ձեր իսկ անկեղծության նկատմամբ և ձեզ մղում է զգալու, թե Աստված չի կարող ընդունել ձեզ. բայց դուք չպետք է հուսահատվեք: Այն, ինչ ձեզ հարկավոր է հասկանալ, կամքի ճշմարիտ ուժն է: Սա է մարդու բնության մեջ կառավարող ուժը՝ որոշման կամ ընտրության ուժը: Ամեն ինչ կախված է կամքի ճիշտ գործադրումից: Ընտրության զորությունը Աստված տվել է մարդկանց. այն նրանցն է գործադրելու համար: Դուք չեք կարող փոխել ձեր սիրտը, ինքներդ ձեզնից չեք կարող նրա զգացմունքները տալ Աստծուն, բայց կարող եք ընտրել Նրան ծառայելը: Դուք կարող եք Նրան տալ ձեր կամքը, և ապա Նա ձեր մեջ կգործի՝ կամենալու և անելու ըստ Իր բարի հաճության: Այսպիսով ձեր ամբողջ էությունը պիտի բերվի Քրիստոսի Հոգու վերահսկողության ներքո. ձեր զգացմունքները պիտի կենտրոնանան Նրա վրա, ձեր մտքերը պիտի լինեն Նրա հետ ներդաշնակ»:

«Բարության և սրբության հանդեպ ձգտումները ճիշտ են այնքանով, որքանով հասնում են, բայց եթե այստեղ կանգ առնեք, դրանք ոչնչով չեն օգնի: Շատերը կկորչեն՝ հուսալով և ցանկանալով քրիստոնյա լինել: Նրանք չեն հասնում այն կետին, որ իրենց կամքը հանձնեն Աստծուն: Նրանք այժմ չեն ընտրում լինել քրիստոնյաներ:»

«Կամքի ճիշտ գործադրմամբ ձեր կյանքում կարող է կատարվել լիակատար փոփոխություն: Ձեր կամքը Քրիստոսին հանձնելով՝ դուք միավորվում եք այն գործության հետ, որ վեր է ամեն իշխանությունից և գործությունից: Դուք վերից ուժ պիտի ունենաք, որ ձեզ անսասան պահի, և այսպես՝ Աստծուն մշտապես հանձնվելով, դուք կկարողանաք ապրել նոր կյանքը, այն է՝ հավատի կյանքը»:
Քրիստոսին տանող քայլեր, 47, 48:

Կամքի գործությունը մարդու բնության մեջ «կառավարող ուժն» է, և այդ կառավարիչը գտնվում է մարդկային տաճարի այն բաժնում, որը միավորված է «բոլոր իշխանություններից և գործություններից վեր եղող գործության հետ»: Այն տեղը, որտեղ մարդկային տաճարի մեջ տեղի է ունենում Աստվածության միությունը մարդկության հետ, հոգու միջնաբերդն է: Ամեն մարդ ունի մի միջնաբերդ, և այն կամ զբաղեցված է Քրիստոսով, կամ Քրիստոսի ռիսերիմ թշնամով:

«Երբ Քրիստոսը տիրապետում է հոգու ամրոցին, մարդկային գործիքը դառնում է մեկ նրա հետ: Եվ նա, ով մեկ է Քրիստոսի հետ, պահպանելով իր միությունը, գահ բարձրացնելով նրան սրտում և հնազանդվելով նրա պատվիրաններին, ապահով է չարի ծուղակներից: Քրիստոսի հետ միավորված՝ նա իր մեջ հավաքում է Քրիստոսի շնորհները և Տիրոջը նվիրում է գործություն, արդյունավետություն և կարողություն՝ հոգիներ դեպի նրան շահելու գործում: Փրկչի հետ համագործակցությամբ նա դառնում է այն գործիքը, որի միջոցով Աստված գործում է: Ապա, երբ սատանան գալիս է և ձգտում է տիրապետել հոգուն, նա գտնում է, որ Քրիստոսը նրան ավելի զորեղ է դարձրել, քան զինված ուժեղ մարդը»:
Review and Herald, December 12, 1899.

Հոգու միջնաբերդը մարդու սիրտն ու միտքն են: Նոր ուխտի խոստումը հավատացյալի՝ համար նշում է երեք հիմնական խոստումներ: Նրան խոստացվում է ունենալ մի երկիր՝ բնակվելու համար, ինչպես Եդեմի պարտեզն էր Ադամի և Եվայի համար, որն իր հերթին ներկայացնում էր խոստացված երկիրը՝ Նրա ուխտի համար հին Իսրայելի հետ, որն իր հերթին ներկայացնում էր հոգևոր Իսրայելի համար հոգևոր փառավոր երկիրը, և այս երեքն էլ, տող առ տող, վկայում են նորոգված երկրի խոստման մասին՝ նրանց համար, ովքեր հաղթում են, ինչպես Նա հաղթեց:

Երբ Ադամն ու Եվան մեղանչեցին, նրանք «ցրվեցին» Եդեմի պարտեզից «յոթ ժամանակի» համար, և յոթ հազարամյակներից հետո է, որ երկիրը նորոգվում է, և Եդեմի պարտեզը վերականգնվում է: Հին Իսրայելի «յոթ ժամանակի» համար ցրումը նախատիպորեն պատկերվեց Ադամի և Եվայի ցրմամբ: Ուխտը խոստանում է բնակության համար մի երկիր, և դա վերականգնված Եդեմի խոստումն էր: Սրբաբանի և զորքի ոտնատակ տրվելը ներկայացնում է մեղքի աստիճանական սաստկացումը մարդկային ընտանիքի մեջ, որը սկսվեց Ադամի մեղքից:

Ուխտի մյուս երկու խոստումները այն են, որ հավատարիմները պիտի ստանան նոր մարմին և նոր միտք՝ այսինքն հենց Քրիստոսի միտքը: Մարմինը մարմնական բնությունն է, ստորին էությունը, և Քրիստոսի հետ առնչությամբ այն եկեղեցին է: Միտքը բարձրագույն բնությունն է. այն է, ինչ Քույր Ուայթը բնորոշում է որպես «հոգու ամրոց»: Պողոսը հստակ սովորեցնում է, որ մենք ստանում ենք Քրիստոսի միտքը այն

պահին, երբ ընդունում ենք Ավետարանի պահանջները, երբ արդարանում ենք: Նա նաև սովորեցնում է, որ մենք նոր և փառավորված մարմին չենք ստանում մինչև Երկրորդ Գալուստը:

Ահա, ձեզ մի խորհուրդ եմ հայտնում. Մենք բոլորս չենք ննջելու, բայց բոլորս պիտի փոխվենք՝ մի ակնթարթում, աչք թարթելու չափ, վերջին փողի հնչման ժամանակ. որովհետև փողը պիտի հնչի, և մեռյալները պիտի հարություն առնեն անապական, և մենք պիտի փոխվենք: Քանզի այս ապականելին պետք է հազնի անապականություն, և այս մահկանացուն պետք է հազնի անմահություն: Իսկ երբ այս ապականելին հազնի անապականություն, և այս մահկանացուն հազնի անմահություն, այն ժամանակ պիտի կատարվի գրված խոսքը. «Մահը հաղթությամբ կլանվեց»: Ո՛վ մահ, ո՞ւր է քո խայթոցը: Ո՛վ գերեզման, ո՞ւր է քո հաղթանակը: Մահվան խայթոցը մեղքն է, իսկ մեղքի գործությունը՝ օրենքը: Ա Կորնթացիս 15:51–56:

Վարդապետություն մը, որուն մասին Յովհաննէսը կ'ըսէ, թէ այդպիսի մոլորեցուցիչ ուսուցումներուն հաւատացողները նեո են, կը պնդէ, թէ Քրիստոս երբեք չընդունեց մարմին մը, որ ենթակայ էր մեղքի այն հետեւանքներուն, որոնք Ադամի մեղքէն ի վեր սկսած էին ազդել մարդկային ընտանիքին վրայ:

Եվ ամեն մի հոգի, որ չի դավանում, թէ Հիսուս Քրիստոսը մարմնով է եկել, Աստծուց չէ. և սա է նեոի այն հոգին, որի մասին լսել եք, թէ պիտի գա. և ահա այժմ իսկ նա արդեն աշխարհում է: Ա Հովհաննէս 4:3:

Բաբելոնի (նեոի) գինին, որը սովորեցնում է «Անարատ Հղությունը», պնդում է, թէ Մարիամը կատարյալ է դարձվել, ինչպես Ադամն ու Եվան՝ մեղքից առաջ, որպեսզի Հիսուսի ծնունդը հիմնված լինի աստվածության (Սուրբ Հոգու) հղության և կատարյալ մարդկության (Մարիամի) վրա: Անարատ Հղության կեղծ վարդապետությունը չի վերաբերում այն հարցին, թէ երբ Հիսուսը հղացավ Մարիամի արգանդում, այլ՝ թէ ինչպես Մարիամը հղացվեց Ադամի և Եվայի կատարելությամբ: Առաջարկել, թէ այն մարմինը, որ Քրիստոս Իր վրա վերցրեց, երբ եկավ մարդուն փրկագնելու, անմեղ մարմին էր, որը չէր պարունակում ժառանգականության ազդեցությունները, նեոի ուսմունք է:

Որովհետև շատ մոլորեցնողներ աշխարհ են մտել, որոնք չեն դավանում, թէ Հիսուս Քրիստոսը մարմնով եկած է: Սա է մոլորեցնողը և նեոը: 2 Հովհաննէս 1:7.

Երբ Քրիստոսը հարություն առավ, ներշնչանքը զգուշությամբ մատնանշում է, որ Նա այն ժամանակ արդեն ուներ փառավորված մարմին: Նրա հարությունը խորհրդանշում էր արդարների հարությունը Երկրորդ Գալուստյան ժամանակ, և հենց այնտեղ է, որ մենք ստանում ենք նոր մարմնի ուխտի խոստումը:

«Ժամանակը եկել էր, որ Քրիստոսը բարձրանար Իր Հոր գահին: Որպես աստվածային հաղթող՝ Նա պատրաստվում էր հաղթության ավարներով վերադառնալ երկնային ատյանները: Իր մահից առաջ Նա հայտնել էր Իր Հորը. «Ես ավարտեցի այն գործը, որ Ինձ տվեցիր անելու»: Հովհաննէս 17. 4: Իր հարությունից

հետո Նա միառժամանակ մնաց երկրի վրա, որպեսզի Իր աշակերտները ծանոթանային Նրան՝ Իր հարուցյալ և փառավորված մարմնի մեջ: Այժմ Նա պատրաստ էր հրաժեշտ տալու: Նա հաստատել էր այն փաստը, որ կենդանի Փրկիչ է: Նրա աշակերտներն այլևս կարիք չունեին Նրան կապելու գերեզմանի հետ: Նրանք կարող էին Նրան մտածել որպես փառավորված՝ երկնային տիեզերքի առաջ»: The Desire of Ages, 829.

Բնակվելու համար երկիր ունենալու ուխտի խոստումը կատարվում է նորոգված երկրի վրա, երբ Եդեմը վերականգնվում է, և առաջին Ադամի մարդկության «յոթ ժամանակների» (յոթ հազար տարիների) ցրումը ավարտվում է: Նոր և փառավորված մարմնի ուխտի խոստումը տրվում է Երկրորդ Գալստյան ժամանակ՝ աչք թարթելու չափ արագությամբ:

«Բերդեհեմի պատմությունը անսպառ թեմա է: Նրա մեջ թաքնված է «Աստծու թե՛ իմաստության և թե՛ գիտության հարստության խորությունը»: Հռոմեացիներին 11:33: Մենք զարմանում ենք Փրկչի զոհողության վրա, որ երկնքի գահը փոխանակեց մսուրի հետ, իսկ երկրպագող հրեշտակների ընկերակցությունը՝ ախոռի անասունների հետ: Մարդկային հպարտությունն ու ինքնաբավությունը Նրա ներկայության մեջ հանդիմանվում են: Սակայն սա Նրա հրաշալի խոնարհման միայն սկիզբն էր: Աստծո Որդու համար գրեթե անսահման նվաստացում կլինեք ընդունել մարդկային բնությունը, նույնիսկ եթե Ադամը դեռ կանգնած լիներ իր անմեղության մեջ՝ Եդեմում: Բայց Հիսուսը ընդունեց մարդկությունը, երբ մարդկային ցեղը թուլացել էր մեղքի չորս հազար տարվա ընթացքում: Ինչպես Ադամի ամեն մի զավակ, Նա ևս ընդունեց ժառանգականության մեծ օրենքի ներգործության հետևանքները: Թե որոնք էին այդ հետևանքները, երևում է Նրա երկրային նախահայրերի պատմությունից: Նա եկավ այդպիսի ժառանգականությամբ, որպեսզի մասնակից լինի մեր վշտերին ու փորձություններին և մեզ տա անմեղ կյանքով ապրելու օրինակը»: The Desire of Ages, 48.

Երբ մարդը համապատասխանում է ավետարանի պահանջներին, նա նույն պահին ստանում է նոր միտք, այսինքն՝ Քրիստոսի միտքը, սակայն մարմինը, կամ, ինչպես Պողոսն էլ է այն կոչում, մարմնականը, փոխվում է Երկրորդ Գալստյան ժամանակ: Ստորին բնությունը, որը կազմված է զգացումներից, դարձի ժամանակ չի վերացվում: Այդ զգացումները, որոնք բարոյական բնավորության մի մասն են, մնում են մինչև Երկրորդ Գալուստը: Այդ զգացումները ներկայացնում են հուզական համակարգը, որը կապված է հորմոնային համակարգի հետ: Դրանք ներկայացնում են զգայարանները, որոնք կապված են նյարդային համակարգի հետ: Մարդու ստորին բնության բոլոր տարրերը, որոնք դիտվում են որպես զգացումներ, բաժանվում են երկու հիմնական կարգերի: Զգացումների մի տեսակը այն հակումներն են, որ մենք ժառանգել ենք մեր նախահայրերից, իսկ զգացումների մյուս տեսակները դաստիարակված հակումներ են, որոնք մենք զարգացրել ենք մեր սեփական ընտրություններով:

Որոշ ժառանգական հակումներ պարզապես մարդկային կազմության մաս են, իսկ ժառանգական հակումների որոշ տեսակներ՝ դեպի չարը: Մշակված զգացումների

տեսակներն այն են, որոնք մենք հաստատում ենք մեր իսկ ընտրություններով, իսկ ժառանգական հակումները փոխանցվում են «ժառանգականության մեծ օրենքով»:

Հիսուսը «ընդունեց մարդկային բնությունը այն ժամանակ, երբ ցեղը թուլացել էր մեղքի չորս հազար տարվա հետևանքով: Ադամի ամեն մի զավակի պես Նա ընդունեց ժառանգականության մեծ օրենքի գործելու արդյունքները: Թե ինչ էին այդ արդյունքները, երևում է Նրա երկրային նախահայրերի պատմությունից: Նա եկավ այդպիսի ժառանգականությամբ, որպեսզի մասնակից լինի մեր վշտերին ու փորձություններին և մեզ տա անմեղ կյանքի օրինակը»: Ժառանգականության մեծ օրենքի գործելու չորս հազար տարվա արդյունքներով հանդերձ՝ Հիսուսը միշտ իր կամքի գործադրմամբ այդ հակումները պահեց հնազանդության մեջ, և Նա երբեք, ոչ մի անգամ, չմասնակցեց որևէ մեղավոր զգացման մշակմանը:

Եթե Հիսուսը ընդունած լիներ մարդկային մարմին, ինչպես ներկայացված էր Ադամով և Եվայով՝ նախքան նրանց մեղանշելը, առանց ընդունելու մարդկության թուլացման այն հետևանքները, որոնք առաջացել էին ավելի քան չորս հազար տարվա ապականությունից, ապա Նա օրինակ չէր տա, թե ինչպես Աստծո յուրաքանչյուր զավակ կարող է հաղթահարել:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Շատերը Քրիստոսի և Սատանայի միջև այս պայքարը դիտում են որպես մի բան, որ իրենց սեփական կյանքի համար որևէ առանձնահատուկ նշանակություն չունի, և նրանց համար այն քիչ հետաքրքրություն ունի: Բայց այս հակամարտությունը կրկնվում է յուրաքանչյուր մարդկային սրտի ոլորտում: Ոչ ոք երբեք չի թողնում չարիքի շարքերը՝ Աստծու ծառայությանն անցնելու համար, առանց Սատանայի հարձակումներին հանդիպելու: Այն գայթակղությունները, որոնց Քրիստոս դիմադրեց, հենց այնպիսին էին, որոնց մենք այնքան դժվարությամբ ենք դիմակայում: Դրանք Նրա վրա ազդում էին այնքան ավելի մեծ աստիճանով, որքան Նրա բնավորությունը բարձր է մեր բնավորությունից: Աշխարհի մեղքերի սոսկալի ծանրությունն Իր վրա կրելով՝ Քրիստոս հաղթահարեց փորձությունը ախորժակի, աշխարհի սիրո և այն ցուցամոլ սիրո առնչությամբ, որը տանում է հանդգնության: Սրանք այն գայթակղություններն էին, որոնք հաղթեցին Ադամին և Եվային, և որոնք այնքան հեշտությամբ հաղթում են մեզ»:

«Սատանան Ադամի մեղքին էր մատնանշում՝ իբրև ապացույց, թե Աստծո օրենքն անարդար է և չի կարող հնազանդությամբ պահվել: Քրիստոսը մեր մարդկայնության մեջ պետք է փրկագներ Ադամի ձախողումը: Սակայն երբ Ադամը հարձակման ենթարկվեց փորձիչի կողմից, մեղքի հետևանքներից ոչ մեկը նրա վրա չէր եղել: Նա կանգնած էր կատարյալ մարդկության գործության մեջ՝ տիրապետելով մտքի և մարմնի ամբողջական կորովի: Նա շրջապատված էր Եդեմի փառքերով և ամենօրյա հաղորդակցության մեջ էր երկնային էակների հետ: Այդպես չէր Հիսուսի պարագայում, երբ Նա անապատ մտավ՝ Սատանայի դեմ պայքարելու համար: Չորս հազար տարի շարունակ մարդկային ցեղը նվազել էր մարմնական ուժով, մտավոր կարողությամբ և բարոյական արժեքով, և Քրիստոսը Իր վրա վերցրեց այլասերված

մարդկության տկարությունները: Միայն այսպես Նա կարող էր մարդուն ազատել նրա նվաստացման ամենացածր խորքերից:»

«Շատերը պնդում են, թե Քրիստոսի համար անհնար էր փորձությամբ հաղթահարվել: Այդ դեպքում Նա չէր կարող դրվել Ադամի դիրքում. Նա չէր կարող ձեռք բերել այն հաղթանակը, որ Ադամը չկարողացավ ձեռք բերել: Եթե մենք որևէ իմաստով ավելի ծանր պայքար ունենք, քան Քրիստոսն ուներ, ապա Նա չէր կարողանա օգնության հասնել մեզ: Սակայն մեր Փրկիչը ընդունեց մարդկությունը՝ նրա բոլոր պարտականություններով: Նա ընդունեց մարդու բնությունը՝ փորձությամբ տրվելու հնարավորությամբ: Մենք կրել չունենք ոչինչ, ինչ Նա չի կրել»:

«Քրիստոսի պարագայում, ինչպես Եղեմում եղած սուրբ զույգի դեպքում, ախորժակն էր առաջին մեծ փորձության հիմքը: Հենց այնտեղ, որտեղ սկսվեց կործանումը, պետք է սկսվի մեր փրկագնության գործը: Ինչպես ախորժակին տրվելը պատճառ եղավ Ադամի անկմանը, այնպես էլ ախորժակը մերժելով՝ Քրիստոսը պետք է հաղթեր: «Եվ երբ Նա քառասուն օր և քառասուն գիշեր ծով պահեց, ապա վերջում քաղց զգաց: Եվ երբ փորձիչը մոտեցավ Նրան, ասաց. Եթե Դու Աստծո Որդին ես, ասա, որ այս քարերը հաց դառնան: Բայց Նա պատասխանեց ու ասաց. Գրված է. “Մարդը միայն հացով չի ապրի, այլ Աստծո բերանից դուրս եկող ամեն խոսքով”»:

«Ադամի ժամանակներից մինչև Քրիստոսի ժամանակը, ինքնահաճույքին տրվելը մեծացրել էր ախորժակների և կրքերի գործությունը, մինչև որ դրանք գրեթե անսահմանափակ իշխանություն էին ձեռք բերել: Այսպիսով մարդիկ դարձել էին բարոյապես ընկած ու հիվանդագին, և ինքնությունը նրանց համար անհնար էր հաղթահարել: Մարդու փոխարեն Քրիստոսը հաղթեց՝ դիմանալով ամենածանր փորձությանը: Մեր համար Նա գործադրեց մի ինքնատիրապետում, որն ավելի զորեղ էր, քան քաղցը կամ մահը: Եվ այս առաջին հաղթանակի մեջ ներառված էին նաև այլ հարցեր, որոնք մտնում են խավարի ուժերի դեմ մեր բոլոր պայքարների մեջ»: The Desire of Ages, 117.